

KUUSI TEESIÄ NEUVOSTOVALLAN LÄHIMMISTÄ TEHTÄVISTÄ

1. Neuvostovallan ulkopoliittinen asema on erittäin vaikea ja kriitillinen, sillä yleismaailmallisen pääoman ja imperialismiin syvällisimmät perusedut kiihottavat imperialismia järjestämään sotilaallisen hyökkäyksen Venäjää vastaan sekä sopimaan Venäjän jakamisesta ja Neuvostovallan kuristamisesta.

Ainoastaan kansojen imperialistisen teurastuksen yltyminen Länsi-Euroopassa sekä Japanin ja Amerikan imperialistinen kilpailu Kaukoidässä voivat herpaannuttaa tai hillitä näitä pyrkimyksiä ja kuitenkin vain osittain ja vain tietyksi ajaksi, nähtävästi vain lyhyeksi ajaksi.

Sen vuoksi Neuvostotasavallan ehdottomana taktiikkana tulee olla toisaalta kaikkien voimien äärimmilleen jännittäminen, että voitaisiin saada aikaan mitä nopein taloudellinen nousu maassa, kohottaa maan puolustuskuntoa ja luoda mahtava sosialistinen armeija; toisaalta kansainvälisessä politiikassa on ehdottomasti noudatettava luovinnan, perääntymisen ja odottelun taktiikkaa siihen hetkeen saakka, kunnes kypsyy lopullisesti proletaarinen maailmanvallankumous, joka kypsyy nyt nopeammin kuin aikaisemmin useissa edistyneissä maissa.

2. Sisäpolitiikan alalla päiväjärjestyksessä on nykyään Neuvostojen Yleisvenäläisen edustajakokouksen maaliskuun 15 p:nä 1918 tekemän päätöslauselman mukaisesti organisaatiotehtävä. Nimenomaan tämä tehtävä, sovelletuna tuotannon ja tuotteiden jaon uuteen ja korkeampaan järjestämiseen koneellisen suurteollisuuden (työn) yhteiskunnallistamisen pohjalla, on Venäjällä lokakuun 25 päivänä 1917 aloitetun sosialistisen vallankumouksen pääsisältönä ja täydellisen voiton saamisen tärkeimpänä ehtona.

3. Puhtaasti poliittiselta kannalta katsoen ajankohtaa luonnehtii se, että tehtävä saada työtätekevä Venäjä vakuuttuneeksi sosialistisen vallankumouksen ohjelman oikeellisuudesta ja tehtävä valloittaa Venäjä riistäjiltä työtätekeville on nyt pääpiirteissään ratkaistu ja päiväjärjestyksessä on nyt se perustehtävä, miten Venäjää on hallittava. Hallinnan järjestäminen oikein, Neuvostovallan päätösten järkkymätön käytännössä toteuttaminen — sellainen on Neuvostojen nykytärkeä tehtävä, sellainen on neuvostotyyppisen valtion täydellisen voiton ehto, eikä riitä, että sen tyyppisestä valtiosta annetaan muodollinen dekreetti, ei riitä, että tämä valtio perustetaan ja ulotetaan maan kaikille kolkille, sen lisäksi sitä on vielä käytännöllisesti järjestettävä ja tarkastettava säännöllisen, jokapäiväisen hallintatyön kulussa.

4. Sosialismin taloudellisen rakennustyön alalla ajankohtaa luonnehtii se, että meidän työmme tuotantoa ja tuotteiden jakoa koskevan yleiskansallisen ja kaikkikäsitettävän tilinpidon ja valvonnan järjestämiseksi ja tuotannon proletaarisen säännöstelyn käytäntöönottamiseksi on jäänyt suuresti jälkeen pakkoluovuttajien — tilanherrojen ja kapitalistien — välittömästä pakkoluovuttamisesta. Tämä on tärkein tosiasia, joka määrää meidän tehtävämme.

Tämä tosiasia juontuu toisaalta se, että taistelu porvaristoa vastaan siirtyy uuteen vaiheeseen, nimittäin: painopisteeksi tulee tilinpidon ja valvonnan järjestäminen. Vain tätä tietä kulkien voidaan varmentaa kaikki ne pääomasta saadut taloudelliset voitot ja kaikki ne kansantalouden eri alojen kansallistamiseksi suoritettut toimenpiteet, joita olemme saavuttaneet ja toteuttaneet lokakuusta lähtien, ja vain siten voidaan valmistaa ja viedä menestyksellisesti loppuun se taistelu, jota käydään porvaristoa vastaan, t.s. lujittaa sosialismi lopullisesti.

Edellä mainitusta tärkeästä tosiasia juontuu toisaalta se selitys, miksi Neuvostovallan piti määrätyissä tapauksissa ottaa taka-askele tai turvautua kompromissiin porvarillisten tendenssien suhteen. Tällaisena taka-askelena ja Pariisin Kommuunin periaatteista perääntymisenä oli esimerkiksi korkeiden palkkojen maksaminen monille porvarillisille spesialisteille. Tällaisena kompromissina oli sopimus porvarillisten osuuskuntien kanssa niistä menetelmistä ja toimenpiteistä, joiden avulla koko väestö vedetään

vähitellen mukaan osuuskuntiin. Siihen saakka, kunnes proletaarinen valta järjestää lopullisesti yleiskansallisen valvonnan ja tilinpidon, tuontapaiset kompromissit ovat välttämättömiä, ja meidän tehtävänämmä on niiden kielteisiä puolia kansalta lainkaan salaamatta ponnistella tilinpidon ja valvonnan järjestämiseksi paremmin, koska se on ainoa keino, jonka avulla voidaan vapautua täydellisesti kaikista näistä kompromisseista. Nykyhetkellä nämä kompromissit ovat välttämättömiä, sillä vain niiden avulla (koska olemme myöhästyneet tilinpidon ja valvonnan järjestämisessä) voidaan taata hitaampi, mutta kuitenkin varmempi eteenpäinmeno. Kun saadaan lopullisesti järjestettyä tuotantoa ja tuotteiden jakoa koskeva tilinpito ja valvonta, niin näitä kompromisseja ei enää tarvita.

5. Päiväjärjestyksessä ovat erikoisesti toimenpiteet työkurin ja työn tuottavuuden kohottamiseksi. Tämänsuuntaisia toimenpiteitä, joihin on jo ryhdytty, varsinkin ammattiliittojen taholta, on tuettava, lujitettava ja tehostettava kaikin voimin. Niihin kuuluvat esimerkiksi urakkapalkan käytäntöönottaminen, monen Taylorin järjestelmässä olevan tieteellisen ja edistyksellisen seikan soveltaminen käytäntöön, työpalkkojen maksaminen sen mukaan, minkälaiset ovat tehtaan yleiset työtulokset, tai sen mukaan, minkälaisiin tuloksiin on päästy rautateiden ja vesiliikenteen hyväksikäytössä j.n.e. Niihin kuuluvat myös erillisten tuotanto- ja kulutuskommuunien välisen kilpailun järjestäminen, organisaattorien valinta y.m.

6. Proletariaatin diktatuuri on ehdottoman välttämätöntä siirryttäessä kapitalismista sosialismiin, ja meidän vallankumouksessamme on tämä totuus saanut täydellisen käytännöllisen vahvistuksensa. Mutta diktatuuri edellyttää todella lujaa vallankumouksellista valtaa, joka nujertaa säälimättä sekä riistäjät että huligaanit, mutta meidän valtamme on liian pehmeäkätinen. Diktaattorinvaltuuksilla (joita esimerkiksi rautatielaitosta koskeva dekreetti vaatii) varustettujen, valittujen tai neuvostoelinten määräämien neuvostojohtajien, diktaattorien, henkilökohtaisiin määräyksiin alistumista ja sitä paitsi ehdotonta alistumista työaikana ei ole turvattu vielä läheskään täydellisesti. Siihen vaikuttavat pikkuporvariston valtoimet voimat, alkuvoimaiset pienomistukselliset tottumukset, pyrkimykset ja mielialat, jotka ovat täysin vastakkaisia proletaariselle

kurinalaisuudelle ja sosialismille. Kaikki, mikä proletaariaatissa on luokkatietoista, on suunnattava taisteluun noita pikkuporvariston valtoimia voimia vastaan, jotka ilmenevät sekä välittömästi (siinä, että porvaristo ja sen häntyrit: menshevikit, oikeistoeserit y.m. tukevat kaikkia proletaarista valtaa vastaan suunnattuja toimenpiteitä) että välillisesti (siinä historiallisessa horjunnassa, jota tärkeimmissä poliittisissa kysymyksissä ilmentävät sekä vasemmistoeserrien pikkuporvarillinen puolue että pikkuporvarillisen vallankumouksellisuuden menetelmien tasolle vajoava, vasemmistoeserriä jäljittelevä puolueemme „vasemmistokommunistinen” virtaus).

Rautainen kuri ja lopullisesti pystytetty proletariaatin diktatuuri pikkuporvarillista hoipertelua vastaan — sellainen on ajankohdan yleinen ja lopullinen tunnus.

*Kirjoitettu huhtikuun 30
ja toukokuun 3 pn välisenä aikana 1918*

*Julkaistu v. 1918 kirjasessa:
N. Lenin. „Neuvostovallan lähimmät
tehtävät”,
Yleisvenäläisen TpKK:n kustantamo*

*Julkaistaan v. 1918 ilmestyneen kirja-
sen 2. painoksen tekstistä, joka on
tarkistettu käsikirjoituksen mukaan*